

Dan Lungu
Vlogger
la 13 ani

sau Buncărul
cu bunătăți trăsnite

Cu ilustrații de Radu Răileanu

POLIROM
2022

Te gândești cum va fi viața ta de la acel moment încolo și mai ales pe cine să inviți la petrecere și ce cadouri o să primești, e normal.

Dar e momentul în care tipii ca noi nu mai vor cadouri convenționale, vor să facă un eveniment. Să fie ceva wow, să vorbească toată lumea despre ziua lor o sută de ani de-acum încolo, să primească o remorcă de like-uri pe Insta. Ba mai mult, o garnitură de tren plină de conserve cu like-uri, să se hrănească toată viața din ele. Când te plictisești sau când ești cu moralul la pământ, pac!, mai deschizi o conservă de like-uri, le dai pe gât ca pe spanac și ești Popeye.

Dar nu faci asta la șapte dimineața pentru nimic în lume, zău așa!

Voi vă dați seama de când era treaz bietul Skelly? Cum stătea el cu suflețelul la guriță să ne dea nouă de veste că e ziua lui? De la ce oră tropăia prin casă de nerăbdare? Vă imaginați cum umbla ca un strigoi din cameră-n cameră, așteptând să se facă șapte dimineața? Să ne dea

vestea cea mare nouă, care dormeam ca-n desene animate?

Friends, dacă ajung ca el, dați-mi un pumn în cap, vă rog eu frumos. Avertizați-mă! Stropiți-mă cu apă rece! Băgați-mi cuburi de gheață sub tricou, faceți ceva, orice, dar nu mă lăsați să mă fac de rușine!

Fiți siguri că nu numai mie mi-a scris. Toată gașca noastră online a fost pregătită pentru marele eveniment. Dis-de-diminează, când și chiuveta doarme. Sâcâit e cel mai blând cuvânt pentru a califica treaba asta. Fiindcă sunt un băiat de treabă. Așadar, m-am băgat cu telefonul în pat și am mai ațipit de câteva ori, în ciuda buzz-urilor enervante. Dar nici nu voiam să dau telefonul pe silent, pentru că eram curios cât îl ține faza asta pe agitatul meu prieten.

L-am visat, normal, pe Skelly. Am visat că se trezise. Sau că nici nu dormise toată noaptea, nu mai țin minte. Ungea cu ulei de măsline mașina de tuns. Se uita cu drag la ea, cum se uită criminalii la pușca lor cu lunetă. Skelly părea o fantomă slăbănoagă, cu capul mic, dar cu urechile mari. Arăta, cum să spun, ca o combinație între comic și monstruos. M-am speriat atât de tare de cum l-am visat, încât m-am trezit râzând.

Când am sărit din pat, Skelly îmi scria a milioane oară:

— E ziua mea, nici nu concep să nu vii. Pregătește-ți mașina de tuns.

Ar fi fost de porc să lipsesc tocmai eu. Cât era de nesuferit Skelly, totuși împlinea 12 ani, ceea ce ți se întâmplă o singură dată-n viață. Nu vreau să mă laud, dar nu am încotro, trebuie să vă spun ceea ce deja știți: nu puteam lipsi și pentru că eu sunt un fel de lider. De șef de gașcă, dacă vreți. Șef de trib. Căpetenie. Vă dați seama, n-ar putea lipsi chiar bossulică într-un astfel de moment. Ar fi ca și cum de la o nuntă ar lipsi nașul. Ar fi ca o mașină fără volan sau ca un vapor pe asfalt.

Așa că mi-am lăsat joculețul deoparte și la 11 fix am intrat în room-ul care îmi trimite invitații de participare din 30 în 30 de secunde. Am intrat și am zis tare, teatral:

— La muuulți ani, Skeeelllyyy!

Numai că acolo era o hărmălaie de nedescris, nu m-a auzit nimeni.

Era atât de aglomerat, încât ziceai că ești în gară sau la mall când sunt reduceri.

Noi nu ne adunăm mai mult de 10-12 în gașca noastră online, și asta în zilele bune, iar acum erau pe puțin 50 de persoane. Habar n-am de unde a scos Skelly atâția invitați, pentru că în tot cartierul nostru abia dacă aduni 30 de copii, cu tot cu ăia care vin la bunici în vizită.

Cred că Skelly era disperat. Ceva se întâmpla cu el. De unde să scoată atâta lume? Apoi am aflat că dăduse anunț în toate grupurile școlare și din oraș că va fi o megasurpriză la ziua lui. Până și în grupurile cu pisici și căței pierduți dăduse de știre, ba chiar și la vânzări auto sau închirieri de apartamente.

Skelly înnebunise, vă jur!

Date fiind toate astea, nu trebuie să ne mirăm că era lume ca la piață. Multă și gălăgioasă. Unii erau doar cu avatar, alții cu fața lor, care de care mai ciudați. Pun pariu că toți bișnițarii orașului și tot felul de gură-cască veniseră în room-ul lui Skelly, așteptând cine știe ce acrobație, ca la circ.

La un moment dat a început să vorbească Skelly. A trebuit să țipe de vreo patru, cinci ori să se facă un pic de liniște ca să poată fi auzit. A amenințat că închide room-ul, că taie microfoanele la toată lumea.

Aproape că nu vreau să-mi amintesc ce a urmat.

Dar, dacă nu-mi amintesc, nu am cum să vă povestesc.

Skelly a zis că el e faimosul Skelly și că a pregătit pentru toți o megasurpriză, pe care n-o vor uita întreaga viață.

A ridicat mâna și a arătat o mașină de tuns.

— E de vânzare, cât vrei pe ea? a strigat careva și toți au izbucnit în râs.

Săracul Skelly nu știa cum să-i potolească, să spună și el ce avea de spus. Nu e deloc confortabil când lumea începe să facă mișto de tine, iar Skelly agita disperat mașina de tuns. Când s-au mai potolit râsetele, a zis:

— Azi e ziua mea... (Știiim! Știiim! se aude de undeva)... și ca să fie un eveniment de neuitat pentru toți, voi face ceva... ceva nemaivăzut.